

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 187 - juliol 2023 - donatiu 2 euros

Editorial: França, última hora	pàg 3	28J. LGTBI prenem els carrers	pàg 11-12
Pàgines centrals	pàg 8-9	<i>In memoriam</i>	pàg 12-13 y 16
Amb la CUP-Per la ruptura		Ha mort Esteban Volkov, el nét de Trotski	
Política	pàg 4-6	Muhittin, fins el socialisme, sempre!	
Cares ultradreta valenciana		Ha mort Hugo Blanco	
Política migratòria Sánchez-Díaz,		Internacional	pàg 20-24
obre pas a ultradreta		Kurds a Turquia vs "esquerres" llatinoamericanes	
Sindical	pàg 6-7 y 10		
Metall Cadis: Fixos discontinus, <i>tanqueta</i> de Yolanda		Suplement. " <i>Els i les nostres mortes</i> ".	
Judicis de Tubacex		Esteles commemoratives en Fossar de la Pedrera	

Vida y muerte en un almacén (*Life and Death in the Warehouse*).

Dels directors
Aysha Rafaele
i Joseph Bullman.

És una pel·lícula feta per a la televisió i per això només dura una hora. Té l'aparença de documental i està basada en fets reals, en quatre anys d'investigacions sobre les condicions laborals dels grans centres logístics de distribució de paquets.

Si tens tendència a comprar per internet potser t'has plantejat el funcionament d'una empresa com, posem per cas, Amazon. Encara que ja deuries saber que la imaginació se'ns queda curta, sempre.

Al segle XXI l'estadística hauria de confirmar que el 95% de la població sap que la terra no és plana i que els miracles no existeixen, però la realitat és tossuda i demostra que el 95% de la gent que fa un clic a internet perquè vol un producte troba «normal» que -més aviat que tard- aquesta cosa aparegui a la porta de casa seva. Les persones humanes que localitzen el producte que tu demanes, les que l'empaqueten i van contra rellotge perquè el teu desig t'arribi a casa ràpid, ràpid... són els treballadors protagonistes d'aquest fals documental.

Dues dones protagonitzen la història: Megan és l'encarregada d'un equip de treballadors, del qual forma part una amiga seva de la infantesa, Alys, que acaba de quedar-se embarassada i que no assoleix els objectius fixats per l'empresa.

De tant en tant algú ens ha de fer replantejar el nostre consum i els seus paràmetres, vivim tan immersos en un sistema materialista, només fet d'objectes que cal posseir, que el nostre punt de vista crític es dilueix: aquest film no fa concessions, la batalla contra el temps és la base del negoci i exigeix un control ferri sobre cada treballador i els seus moviments físics i mentals, el tracte esdevé inhumà.

Els autors insisteixen en que no apareix res inventat al film, ni tan sols el llenguatge de secta

que usen els encarregats, els caps d'equip, que repeteixen frases buides contínuament: «ens hem de centrar en el client» és el mantra estúpid que dona solució a tot. Tampoc no és inventat que la gent se syndica de manera clandestina per a no perdre la feina.

Esperem que la indignació us esperoni a seguir lluitant.

L'assassinat de Nahel Merzouk, un noi de 17 anys per un tret de la policia en un control de trànsit a Nanterre, un municipi de la perifèria de París, ha estat el detonant d'una revolta que ha sacsejat tota França. No és un cas aïllat, però aquest cop hi havia imatges de com el policia li disparava a boca de canó dins del seu cotxe. Les mobilitzacions expressen la ràbia de la joventut dels barris obrers i populars davant l'assetjament diari de la policia, el racisme institucional que mata joves negres i àrabs, però també l'empobriment massiu en aquests mateixos barris, molt colpejats per l'actual crisi econòmica.

Les protestes han obert una nova crisi per al govern d'Emmanuel Macron: s'han estès arreu del país i a les regions d'ultramar com la Guaiana i l'Illa de Reunió i en algunes localitats s'ha interromput el transport públic a la nit o s'ha imposat el toc de queda. També hi ha hagut rèpliques a Bèlgica o Suïssa.

La violència policial racista no és un problema nou a França. El 2005, tres adolescents de 15 a 17 anys es van amagar en una subestació elèctrica fugint de la policia a Clichy-sur-Bois: Zyed Benna i Bouna Traoré van morir electrocutats, i Muhittin Altun va patir gravíssimes cremades. La seva mort va desencadenar setmanes de protestes arreu del país, només comparables a les que veiem avui.

El que ressorgeix és una fractura social i política. Als barris obrers de les perifèries, que a França es coneixen com a *banlieues*, hi ha molt més atur, la renda és molt més baixa, el parc d'habitatge és precari i hi ha menys serveis públics. Els joves que hi viuen pateixen diàriament controls policials per perfil facial, discriminació a la feina o en l'accés a l'habitatge.

Nahel, un repartidor de pizzes fill de mare soltera algeriana, era francès i havia crescut a França, però continuava sent vist com un «immigrant» a casa seva. «Immigrants» de segona, tercera o quarta generació... una condició que passa de pares a fills per justificar la marginació i la persecució policial.

L'estat francès ha respost amb una repressió sense precedents: 45.000 policies i gendarmes als carrers, desplegament de les unitats de xoc (BRI i

RAID), més de tres mil detinguts (la majoria entre els 14 i els 18 anys) i sentències de presó exprès .

L'assassinat de Nahel respon a un patró de racisme policial. No és casualitat que a la primera volta de les presidencials franceses de 2022, el 64% de la policia i l'exèrcit van votar per l'extrema dreta: el 39% per Marine Le Pen i el 25% per Éric Zemmour, segons l'institut d'enquestes Cluster 17. I els sindicats policials Alliance i UNSA Police van emetre un comunicat conjunt el mateix dia de l'assassinat cridant al «combat» contra les «plagues» i les «ordes salvatges», en referència als joves que participaven als aldarulls. I amenaçaven obertament el govern Macron, que havia intentat calmar els ànims: «demà estarem en resistència i el govern n'haurà de prendre consciència». Marine Le Pen no ha parat de tirar llenya al foc des del primer dia, exigint més repressió i la declaració de l'estat d'emergència.

Tot plegat suposa un nou salt autoritari, després de la il·legalització del grup ecologista Soulevements de la Terre, el més actiu de França o la repressió sobre les vagues i mobilitzacions contra la reforma de pensions.

Aquesta joventut racialitzada i marginalitzada no es veu tampoc representada en els espais ni les organitzacions sindicals o polítiques de l'esquerra, que

ni els defensen quotidianament en els seus llocs de treball precaris o reivindicant millores als seus barris, ni ara tampoc els estan defensant de la repressió. I només els queda la ràbia de destrossar tot el que poden. Parlen amb el llenguatge de les pedres i el foc. És la violència que genera la violència del capital.

Si aquest jovent es queda sol davant la repressió si aquesta ràbia no es polititza i s'organitza , per canalitzar-la contra Macron i la seva deriva autoritària, si no es construeix un front en defensa dels drets socials i les llibertats... serà la ultradreta qui en traurà rèdit.

05/07/2023

Si aquest jovent es queda sol davant la repressió si aquesta ràbia no es polititza i s'organitza , per canalitzar-la contra Macron i la seva deriva autoritària, si no es construeix un front en defensa dels drets socials i les llibertats... serà la ultradreta qui en traurà rèdit.

Las cares valencianes de l'extrema dreta

La lluita contra l'extrema dreta no és només una batalla ideològica contra el masclisme, el racisme, l'espanyolisme... perquè no se n'amaguen i en fan bandera. Així mateix, és equivocat intentar aïllar l'extrema dreta amb un pacte de les «forces democràtiques». Per a enfrontar-se a l'extrema dreta és necessari fer-ho des de la independència de classe, combatent les polítiques dels governs que posen la catifa al seu sorgiment.

Carlos Flores s'havia erigit com a protagonista de la política valenciana i, fins i tot, del debat mediàtic estatal. Amb passat a la franquista *Fuerza Nueva* i investit durant anys d'una aura d'expert en dret constitucional, el 2002 va ser sentenciat per violència psíquica contra la seva ex-dona.

Ignacio Gil Lázaro, que va tenir una llarga carrera com a referent d'*Alianza Popular* i del PP. Afiliat a la formació post-franquista el 1980, va ser membre del cercle proper a l'ex-alcaldessa de València, Rita Barberá, juntament amb altres regidors del consistori com ara Vicente Igual i Silvestre Senet.

El torero Vicente Barrera, que es va afiliar al partit de la gavina el 2008 per a passar-se a UPyD el 2012. Quatre anys més tard, s'integraria dins de la galàxia política de Vox. Abans de convertir-se en referent social de Vox, el torero va participar a manifestacions ultres.

Cristina Seguí neix a València, i després d'una breu irrupció en el món de la política deguda, principalment, a la seva activitat contra el nacionalisme català i la ideologia de gènere, comença una frenètica activitat en els principals mitjans de comunicació nacionals a través del periodisme.

Juan Garcia Santandreu. Va militar durant la seva joventut en el sindicat estudiantil falangista *Sindicato Español Universitario (SEDE)* i a la *Falange Española de las JONS*, i és expresident de la fundació *Nuevo Valencianismo* i de l'organització *Grupo de Acción Valencianista*.

José María Llanos, professor de Dret Romà a la Universitat de València, entusiasta del secessionisme lingüístic. Ha destacat durant la seva trajectòria vital per un activisme ultracatòlic, va formar part de la plataforma *València Educa en Libertad* i va ocupar la vicepresidència de la *Federación de Educación y Desarrollo en Libertad*, simpatitzant amb entitats marginals neonazis o amb *España 2000*, un partit d'ideologia neofeixista.

Miriam Turiel, anticatalanista, negacionista de la bretxa salarial entre les dones i els homes i

revisionista de la memòria democràtica, va ser delegada a Castelló de la Plana de la plataforma antiavortament *Derecho a Vivir* i del lobby ultraconservador *Hazte Oír*.

Ana Vega, amb un discurs xenòfob, protagonista d'incomptables exabruptes a les Corts Valencianes durant l'anterior legislatura i un dels perfils més visceralment de la plana major dels ultradretans en el territori valencià.

Julia Llopis, el seu activisme ultracatòlic s'ha combinat amb una defensa del negoci de l'ensenyament privat i concertat. Llopis va arribar a titllar de «comunista» el model educatiu de l'exconseller Vicent Marza (*Compromís*).

José Luis Aguirre, vocal de mèrit de l'entitat gestora del centre Gran Associació ha estat delegat regional de l'*Asamblea Española de la Orden de Malta*, una de les organitzacions que ha practicat una oposició sense treva al papa Francesc i amb una ideologia marcadament conservadora.

David García, antic vigilant de seguretat i delegat en les terres meridionals valencians del sindicat groc impulsat pels d'Abascal, ha practicat un llenguatge obrerista per a captar votants de les classes treballadors al programa econòmic de Vox.

Marisa Pérez, presidenta de *Defendemos València*, en una entrevista defineix l'entitat com a «apolítics», que va néixer per a «perseguir el catalanisme» i «fer fora els catalanistes de l'Ajuntament de València».

Enrique Escamilla líder de *Libertadores de València y su Reino* (sic), la seva activitat consisteix a denunciar el suposat pla imperialista català per a usurpar els senyals d'identitat valenciana.

Carlos Rodriguez (País Valencià)

Melilla, Grècia, Canàries... les fronteres maten la nostra gent

La política migratòria del govern Sanchez-Díaz i de la UE obren la porta a l'extrema dreta

Un any després de la massacre a la tanca de Melilla, el govern del PSOE-Sumar-IU-Podem continua sense assumir cap responsabilitat. Són 37 morts, almenys 76 desapareguts i ni una sola paraula de condemna: només felicitacions a les forces auxiliars marroquines per fer la feina bruta a la frontera d'Espanya. El ministre de l'Interior, Fernando Grande Marlaska, continua vergonyosament al càrrec després que els mitjans de comunicació espanyols i internacionals hagin mostrat imatges i testimonis que evidencien de forma incontestable la participació de la Guàrdia Civil espanyola en les morts. Les autoritats espanyoles no han fet cap investigació efectiva i desenes de famílies malviuen encara en l'angoixa de no saber què va passar amb els seus fills i germans. És urgent la formació d'una comissió d'investigació internacional amb els familiars de les víctimes, les ONG i persones de reconegut prestigi per què aquestes morts no quedin impunes.

I la massacre continua, com hem vist amb el naufragi de Pylos a Grècia, un dels pitjors al Mediterrani en les últimes dècades, amb almenys 600 morts, després que durant dies l'embarcació fos localitzada en evident perill i els estats i Frontex decidissin abandonar-la. Fins i tot hi ha dubtes raonables sobre si una maniobra dels guardacostes grecs per allunyar l'embarcació de les seves aigües hauria precipitat el naufragi.

També ha continuat a Canàries, on dimecres es va enfonsar una pastera amb 60 persones a bord, després que un vaixell de rescat de Salvament Marítim no intervingués durant tota la nit, a l'espera que arribés una patrullera marroquina per retornar-los. El pilot de Salvament que vigilava l'embarcació assegurava que estava en zona de rescat espanyola. El resultat dos morts i 35 desapareguts que també s'ha empassat el mar.

Aquestes polítiques assassines no frenen la immigració: tothom sap que és impossible aturar la

gent en moviment, i que els fluxos depenen de les crisis (polítiques, ecològiques, climàtiques, econòmiques...) que obliguen la gent a marxar de casa seva, no del que es trobin a l'arribada. A més, Espanya i la UE cooperen i financen règims dictatorials per subcontractar-los la vigilància de les seves fronteres, cosa que encara empitjora la situació i obliga més gent a marxar.

Són polítiques d'espectacle del terror que busquen un altre efecte: legitimar la tendència a estats cada cop més policials i militaritzats, aprofundir la divisió entre «nosaltres» i «ells», demonitzant els migrants com a no subjectes de dret. I a això responem que són els nostres morts i les nostres mortes, el jovent, la gent treballadora, la gent que pateix la repressió per intentar canviar les coses, les dones a qui règims patriarcals condemnen a tancar-se a casa.

L'espectacle del terror de la UE és el mateix que el del govern PSOE-Podem, que ni ha derogat la

lleï d'estrangeria, ni tan sols ha fet una regularització extraordinària ni amb l'emergència de la pandèmia i s'ha venut al règim del Marroc, amb la traïció a la població saharuai, reconeixent la sobirania marroquina sobre el Sàhara Occidental, cosa que contradiu el dret internacional i les obligacions de l'estat espanyol com a exmetròpoli. Tot al preu del blindatge fronterer.

Aquestes polítiques són precisament les que estableixen el marc sobre el qual després la ultradreta construeix el seu discurs racista i classista. Un dels

resultats destacats a les eleccions ha estat l'avenç de Vox, que ha obtingut 1,6 milions de vots. L'ascens de Vox forma part d'un procés més profund, amb expressions arreu del món: Meloni, Trump, Bolsonaro, Le Pen, Milei...

L'extrema dreta ha existit sempre, per què ara pren volada? Per què, a més, ho fa a tot el món? Travessem una profunda crisi capitalista que empeny

a la misèria sectors creixents de la classe obrera i els pobles. A tot preu el gran capital ha d'evitar que aquest profund descontentament obrer i popular es giri contra ells, que són els veritables responsables de la crisi. L'objectiu de l'extrema dreta és dividir la resposta obrera i popular trobant els suposats culpables del greu retrocés de les condicions de vida entre la gent del poble: l'immigrant, el pobre, la dona, l'homosexual, el musulmà, l'okupa, els anarquistes o els comunistes...

La lluita pel carrer

La lluita contra l'extrema dreta no és només una batalla ideològica contra el masclisme, el racisme, l'espanyolisme... perquè no se n'amaguen i en fan bandera. Així mateix, és equivocat intentar «aïllar» l'extrema-dreta amb un pacte de les forces «democràtiques». Per enfrontar l'extrema dreta cal fer-ho des de la independència de classe, combatent les polítiques dels governs que posen catifa al desenvolupament de l'extrema dreta. Com és possible combatre el racisme de Vox si no és des de la denúncia de la política d'immigració del Govern PSOE-Podem? Com combatre la criminalització de l'ocupació de Vox sense qüestionar els governs centrals i autonòmic que permeten milers de pisos buits en mans dels grans tenidors, que no tallen l'especulació ni impulsen un parc públic d'habitatge? O sense lluitar contra la precarietat laboral, els acomiadaments i els tancaments? Si no posem el centre en la lluita als barris, en l'organització i la mobilització per resoldre aquests problemes als centres de treball, a les fàbriques als instituts, les universitats... L'extrema dreta té el terreny adobat per a la seva demagògia.

*** Comissió internacional d'investigació de la massacre del 24J a Melilla!**

*** Grande Marlaska dimissió!**

*** Fora la llei d'estrangeria, cap persona és il·legal!**

*** Regularització ja per totes les treballadores sense papers a l'estat Espanyol!**

LI

Cadis. Metall.

El fix discontinu: la tanqueta

Yolanda Díaz va ser contundent, abans fins i tot de venir a Cadis. Ella va estar en contra que el seu Govern ens enviés les tanquetes. Les tanquetes no només no van aconseguir reprimir, sinó que van servir per unir més la Classe Treballadora. El gran problema per als treballadors del metall era i és, cosa que sempre hem reivindicat: «*les factories s'han convertit en dictadures*».

La ministra més valorada

Yolanda va deixar clar a Cadis quines són les seves responsabilitats i quines no. Però sobretot, va deixar clar que la seva Reforma és la correcta, i concretament sobre el contracte Fix-discontinuu va dir que si hi ha algun defecte en ell, és la mala utilització per part dels empresaris que han de ser solucionades per l'acció de la Inspecció de Treball. És cert que els empresaris ho utilitzen malament i que la Inspecció ha de corregir-ho. Però, no és només un problema d'execució per part de la Inspecció. Essencialment, és un problema POLÍTIC que s'ha d'arreglar amb una Legislació més depurada, tancant certs aspectes del contracte que possibiliten que es faci aquest mal ús. Per a la Vicepresidenta és més fàcil crear aquest debat que modificar la Llei perquè la patronal NO LI PERMETRÀ arreglar aquestes imperfeccions; ja que ha acceptat aquest contracte, precisament, per com és d'imperfecte. A Cadis, concretament al Sector Naval, els empresaris estan guanyant diners amb el contracte, i a més, tenen una plantilla extensa a la seva disposició que, quan la necessiten, la destinen a un lloc o altre, i quan no la necessiten, les envien a l'ATUR.

La *Coordinadora de Trabajadores del Metal* (CTM) no tenim les infraestructures organitzatives que té el Ministeri, però sí que vivim el dia a dia al *tajo*, i sabem que la gran majoria dels treballadors del metall de la Badia ODIEN aquest contracte. Diàriament, ens criden amb problemes al respecte: una part important dels treballadors de PINE, per exemple, van preferir signar un ERO (l'acomiadament) que continuar amb el contracte Fix-discontinuu. Centenars de treballadors perden la liquidació per desfer-se d'aquest contracte.

Yolanda de Yolanda

L'eventualitat, contractualment i tècnicament, haurà desaparegut, però la REALITAT és que els treballadors l'hem de continuar patint, i continuem anant a l'atur encara que, per a la seva perfecta Reforma, seguim empleats. Per a qui és perfecta, per als treballadors o per a les estadístiques? Maquillar les estadístiques de l'INEM a costa de treballadors que, en molts casos, hem de romandre a casa cobrant 500 o zero euros no és fer POLÍTQUES d'ESQUERRES, és una manca de respecte pels treballadors.

Fem pedagogia!

Fem pedagogia, reitera constantment la ministra. Doncs això, fem pedagogia Yolanda i repassem la història. Les sentències a finals dels 90 del T.S. consideraven el contracte d'Obra i Servei JUST. El 29 de desembre del 2020 canvia de doctrina i passa a considerar-se injust i abusiu. Ni la classe política ni la sindical no van poder acabar amb aquesta injustícia d'un contracte que va sembrar la precarietat. Quant de temps haurà de passar de nou perquè el T.S. considereu si és just o no el contracte Fix-discontinuu? Quant haurem de patir la precarietat que amaga?

Possiblement, el contracte Fix-discontinuu, tal com està, era una bona eina *abans* de la Reforma, quan només es feia servir per a determinats

(va a pàg 10)

Els 650 treballadors i treballadores de les diferents plantes de Tubacex a Euskadi van fer una vaga de 235 dies, en plena pandèmia, fins a vèncer l'ERO que l'empresa va executar per acomiadar 129 treballadors. Mentre estaven en lluita, una delegació va baixar a Cadis -poc després que LI estiguéssim solidaritzant-nos, com a part de la delegació de la *CUP-Per la Ruptura*- per donar suport als treballadors del metall en vaga. Ara, La Fiscalia demana més de 20 anys de presó per les protestes de Tubacex; els primers judicis han estat el 15 de juny. Els companys de Cadis han pujat a donar suport a Tubacex. Els següents seran al setembre. Aquest és el comunicat de suport dels i les treballadores de Cadis.

COMUNICAT DE SUPORT ALS COMPANYYS I COMPANYYES DE TUBACEX

Des de la *Confluència Sindical de la Bahía de Cádiz*, volem manifestar el nostre total suport i solidaritat cap als companys i companyes que van realitzar el 2021 la vaga indefinida de Tubacex. Per aquesta vaga han estat processades un total de 7 persones i, a totes, se'ls ha demanat penes de presó per més de 20 anys entre total. Diumenge que ve, 11 de juny, s'informarà -mitjançant una roda de premsa davant de la planta Tubacex de Laudio, a Àlaba- sobre la situació de les persones imputades «*i les dinàmiques que es duren a terme arran d'això*», segons han anunciat els mateixos treballadors.

La vaga de Tubacex va ser una de les grans victòries de la CLASSE TREBALLADORA. Els companys i companyes de Tubacex van tenir un comportament exemplar durant els mesos que van estar en vaga i, posteriorment, van continuar ajudant obrers i obreres de diferents sectors laborals en conflicte.

Un d'aquests conflictes va ser la Vaga del Metall de la Badia de Cadis. Ells i elles, des d'Euskadi, van travessar tot l'Estat per estar amb les i els de la SEVA CLASSE. Van estar aquí, ens van acompanyar i van donar suport incondicionalment i van aportar més de 5000 a la Caixa de Resistència del Metall.

Des de la *Confluència Sindical de la Bahía de Cadis* fem una crida a totes i tots els treballadors i col·lectius sindicals i socials perquè els tornem el seu magnífic gest de fraternal solidaritat, mostrant-los total suport i reivindicant la legitimitat de la lluita obrera per defensar els nostres drets.

UNA SOLA CLASSE, UNA SOLA LLUITA!!

Confluència Sindical de la Bahía de Cádiz

El vot PSOE- Sumar no aturarà PP i Vox

Les eleccions del 28M marcaven la debacle de Podem i el final de Ciutadans. El nou projecte Sumar queda com una nova refundació del PCE, des d'Izquierda Unida. Si Podem va acabar sent presidencialista amb Pablo Iglesias, a Sumar el verticalisme té un clar biaix estalinista: Yolanda Díaz veta la presència a les llistes d'Irene Montero i Íñigo Errejón: la militant del PCE no vol ningú que li faci ombra. Signa acord amb els Comuns i la cap de llista de Sumar per Barcelona fa unes declaracions a favor d'un referèndum pactat per Catalunya, però ràpidament Díaz surt a corregir-la: amb Sumar no hi ha referèndum d'autodeterminació de cap mena, fins dels utòpics... només la taula de diàleg, consigna que el PSOE ha deixat caure del seu programa. Sumar no es planteja qüestionar el capitalisme i tampoc la monarquia, dilueix el programa de Podem-IU encara més, en una clara voluntat de fer-lo a mida d'un govern amb el PSOE. Això, atura PP-Vox?

El vot de càstig al govern PSOE-Podem/IU el 28-M

Un càstig merescut: incompliments com la derogació de la reforma laboral i la llei mordassa, lleis com la de l'habitatge o la dels drets LGBTI, assassinats a les fronteres com a Melilla, repressió com les tanquetes a la vaga del metall a Càdis, i una taula de diàleg que només ha servit per negociar amb ERC l'indult a canvi d'acatament monàrquic i autonomista del Govern català, mentre continua la repressió contra activistes independentistes. També és normal que rebí més càstig qui més ha traït: l'esquerra del govern, IU-Podem.

Per a milions que havien tingut il·lusions, l'esfondrament de Podem pot ser un nou cop dur, un més. Podem, que arriba a més de 5 milions de vots al 2015, volia canalitzar el moviment del 15M nascut el 2011. La crisi capitalista havia esclatat el 2008-2009. La política dels estats va ser imposar programes de retallades contra la classe treballadora, mentre s'entregaven milers de milions per salvar els bancs. Al Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient (Tunísia, Egipte, Síria, Líbia, Barhein, i més tard Líban o Algèria) esclataren aixecaments i revolucions per desfer-se de règims que durant dècades havien empobrit els sectors populars. Les grans vagues generals a Grècia plantaven cara als plans d'ajustament de la *troika*. Aquests moviments estaven interrelacionats.

Tampoc és casual que aquest període coincideixi amb el creixement exponencial del moviment independentista que arrenca el juliol del 2010 i té la seva màxima expressió en el referèndum de l'1 d'octubre del 2017 i la vaga general del 3. Les

direccions del procés, ERC i l'actual JXC, van retrocedir en un nou aterratge autonomista, ni el Govern Torra ni el d'Aragonès van encarar un pla per fer realitat la República Catalana proclamada al 2017 i suspesa segons després.

A Grècia el rebuig polític el canalitzava Syriza, a l'estat espanyol Podem. A Gran Bretanya l'ascens de l'esquerra del laborisme britànic amb Jeremy Corbyn, o l'aparició de Sanders als Estats Units. Però aquell cicle polític s'ha acabat. Syriza va traïr les masses gregues que van votar NO al referèndum sobre el memoràndum, i Podem també va voler conciliar els interessos dels sectors populars amb els del capital. Són polítiques que acaben naufragant, perquè en aquests períodes de crisi no hi ha espai per fer compatible la voracitat del capital amb millores per la majoria. Fa uns dies dimitia el líder de Syriza Alexis Tsipras, després dels mals resultats electorals Pablo Iglesias ja havia plegat i ara veiem la debacle de Podem. Corbyn va ser expulsat del Partit Laborista... I els botxins de les revolucions al Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient (el siríà Al-Assad, l'egipci Al-Sissi i el tunisià Saied) encaixen les mans a la cimera de la Lliga Àrab.

Sánchez i Díaz són part del problema, no de la solució

El cicle s'ha acabat, cal treure'n les experiències. Són moments de canvi, de ruptura. Tota gestió del capitalisme i la monarquia es gira contra els i les treballadores i contra els pobles. O s'està amb el capital o s'està amb la classe obrera; o s'està amb la monarquia o es defensa el dret a l'autodeterminació i la llibertat dels pobles. No hi ha temps a perdre. La crisi capitalista agreuja les condicions de vida dels i de les treballadores, ara amb la inflació, amb el capital financer que especula amb els nostres habitatges i vol fer-ho també amb les pensions... I el gran capital ho sap, per això finança l'extrema dreta, que comença a baixar al carrer, perquè són moments en què els cal endurir la política i augmentar la repressió. I, si cal, desenvolupar més endavant el feixisme. No és possible aturar l'extrema dreta i la dreta sense enfrontar les polítiques del Govern Pedro Sánchez-Yolanda Díaz, perquè ells són part del problema, no de la solució. O es construeix una alternativa a l'esquerra del govern PSOE-IU/Podem i es reprenen les mobilitzacions obreres i populars, o la dreta i l'extrema dreta capitalitzaran el malestar.

Nosaltres ens plantegem les eleccions del proper 23J en aquesta clau. Com podem ajudar a recuperar les mobilitzacions, a crear la unitat entre treballadors/

es i pobles per afrontar el capitalisme i la Monarquia. Ens cal un gran front com va ser *Iniciativa Internacionalista-La solidaritat entre els pobles* del 2009 a les eleccions al parlament europeu, de la qual Lluita Internacionalista formava part, amb desenes d'organitzacions arreu de l'estat. L'esquerra abertzale era la principal força política de la coalició i va abandonar aquest camí, per girar cap a la dreta i l'electoralisme, i acabar amb un programa socialdemòcrata i una aliança amb l'autonomisme d'ERC i el BNG. Avui la principal referència política que queda és la CUP-Per la Ruptura, candidatura de la qual també participa LI.

Des de la CUP-PR hem defensat la derogació de la Reforma Laboral i la Llei Mordassa, que es denunciés el Pacte de Toledo i les dues retallades contra les pensions, la repressió al metall de Badia de Cadis, els assassinats a Melilla, la repressió contra l'independentisme i la criminalització de la protesta. Cal una acció encara més decidida, però sense donar cap pas enrere. Cal també que obertament la CUP-PR emplaci a un acord a totes les forces que defensen el dret d'autodeterminació dels pobles i que defensen els interessos de la classe treballadora i els sectors populars contra els plans d'ajustament. És el moment de cridar les companyes i companys que van creure que era possible fer un canvi amb Podem (Comuns, Compromís...) que cal tornar a sortir al carrer, que cal tornar a construir una alternativa política. I també a la gran majoria que es va implicar en l'octubre del 2017 en la lluita per la República Catalana que també cal construir una alternativa per fer-la realitat. El 23 vota CUP-PR i organitza't a Lluita Internacionalista.

08/07/2023

LI

Plantem cara!

1. Per la independència i final de la repressió

- Som Països Catalans: treballarem pel conjunt dels PPCC.
- Abolició de la Monarquia, el règim del 78 i el seu aparell d'Estat
- Plantem cara a l'extrema dreta, al carrer, les institucions, i en memòria
- En defensa de totes les persones represaliades per l'Estat en la lluita pels drets nacionals, socials, dels pobles i de les treballadores.
- Pels plens drets civils, polítics i digitals. Cap legislació d'excepció que nega drets: llei d'estrangeria; codi penal, «llei mordassa»...

2. Pel socialisme i la planificació democràtica de l'economia

- Recuperem els drets, combatem la dictadura del deute, les privatitzacions i les retallades. Ni article 135 de la Constitució ni altres que redueixen drets. No pagament del deute. Que els bancs retornin els milions. Cap a la nacionalització i recuperació de propietat i gestió pública dels serveis públics i sectors estratègics.
- Contra les reformes laborals i de pensions i la seva privatització. Sous i pensions amb l'IPC: NO a «*pacte de rendes*». Cap sou ni pensió per sota el llindar de la pobresa: ni per jornades parcials ni per pensions no contributives-. Control de preus.
- Plantem cara a l'IBEX 35 i les grans multinacionals pels drets a l'habitatge, els serveis públics, la salut, l'educació, la cura i serveis a les persones; contra privatitzacions, en defensa dels serveis públics. Sistema sanitari i educatiu públic i únic, gratuït i en català.
- Per una Europa i una Mediterrània dels pobles i els treballadores, no a l'OTAN, la UE i el FMI. Solidaritat entre pobles, i extensió del trencament de relacions amb l'estat sionista.

3. Salvem el planeta, esclafem el capitalisme

- Front a l'emergència climàtica i ecològica: ni grans infraestructures ni extractivisme territorial: per a una transició ecosocialista
- Per recuperar el poder i la capacitat de decisió del poble sobre l'alimentació, el territori i l'energia. No al capitalisme verd.
- Contra l'arrel dels problemes provocats pel turisme massiu i un creixement econòmic desenfrenat.
- Apostem per un model econòmic ecològic i socialista, que respongui a les prioritats socials.

4. Feminisme per canviar-ho tot

- Contra les retallades al sistema públic i el reconeixement i la gestió pública de les tasques de cura i reproductives
- Prou feminicidis i violència masclista i LGBTfòbica, ens volem vives!
- Treballem totes, treballem menys. Contra la feminització de la pobresa. Ni esclatxa salarial ni de pensions. Treballadores de la llar a l'Estatut dels Treballadors.
- Pel dret al propi cos i contra els privilegis de l'Església catòlica. Avortament lliure, universal, gratuït, segur i sense límit d'edat.

5. Fem fora la màfia

Aixequem les catifes de l'entramat d'interessos polítics, econòmics i socials de l'Estat espanyol, des de la monarquia corrupta fins a l'aparell judicial, i les grans empreses – principalment l'IBEX 35 –, que mouen les portes giratòries i marquen les polítiques econòmiques, socials i d'infraestructures. Privatitzacions i externalitzacions –i el seu cost– formen part d'aquesta xarxa de privilegis.

Treballarem per bastir aliances amb tots els col·lectius que, arreu dels Països Catalans i de tot l'Estat, lluiten pels mateixos objectius: l'autodeterminació dels pobles, contra la repressió i pels drets socials. Recuperem els carrers!!

(ve de la pàg 7)

sectors i un nombre limitat de treballadors. Ara que s'ha ampliat de manera tan espectacular en sectors i treballadors, no funciona de la mateixa manera i està convertint una eina dels treballadors en una arma de la patronal. Vist el resultat, potser és el moment de fer balanç i depurar els errors que han aparegut amb la seva nova utilització. Tancar-se en banda és no reconèixer la realitat de milers de treballadors que continuen patint la precarietat que comporta l'eventualitat REAL. No seria més senzill actuar des de ja, i modificar els aspectes que estan afavorint CLARAMENT l'empresari i condemnant els treballadors a un «nou» contracte d'Obra i Servei? No és més senzill UNS canvis en la seva Reforma, que MILERS de sentències i actuacions de la Inspecció que tampoc assegurin res? O,

potser és perquè fins aquí és el que han permès la Unió Europea i la patronal?

La cap de la inspecció sóc jo

No és que CTM siguem fans dels jutges o la

inspecció, al contrari, però no seria just responsabilitzar-los de tot i no mirar cap a la DEFICIENT LEGISLACIÓ que existia i encara existeix. Per què creieu que demanem insistentment que el Cap de la Inspecció assistís a la reunió? Era inexcusable que no hi fos perquè un dels temes era: «INSPECCIÓ DE TREBALL». Fa aproximadament un any ens citem amb el cap de la Inspecció i el cap de la Unitat Antifrau de la Seguretat Social de Cadis. Davant les nostres crítiques perquè els incompliments no cessaven, tots dos ens van dir insistentment que feien tot el que podien i que demanéssim explicacions al Legislador (Ministeri de Treball). Dilluns, la Legisladora, ens torna a «enviar» a la Inspecció. No hauria estat més senzill que tots haguéssim estat a la reunió? Però això no convenia a Yolanda perquè es podria haver donat el cas que tant la Inspecció com els sindicats coincidim que la seva Reforma és MOLT imperfecta en el tema del Fix-discontinuu i en altres. Així que Yolanda NO va permetre que el cap d'inspecció de Cadis estigués a la reunió, al·legant que la cap és ella.

Tornem a la reunió

L'estratègia de Díaz va ser fer-nos creure que el Fix-Discontinuu és en Frau de Llei al nostre Sector. Això, almenys, és el que ens va fer entendre a tots i amb aquesta idea vam marxar de la primera reunió. Afirmació que sabia que hauria de modificar perquè no era certa. Per això, el primer que va fer a la segona reunió va ser puntualitzar: «El Fix-discontinuu és en Frau de Llei al metall, QUAN HI HA UNA MALA UTILITZACIÓ». Cosa que resulta una obvietat, perquè no només el contracte Fix-discontinuu sinó tots els contractes o lleis mal

utilitzades, són en Frau de Llei. Però Yolanda, amb aquesta maniobra, havia aconseguit el seu propòsit: que el debat fos la mala utilització del contracte i, la solució l'acció de la Inspecció i no el fet que el seu contracte estava ple de llacunes. Va ser tan reeixida la seva maniobra que Kichi, molt encertat durant tota la reunió i en la posterior roda de premsa, va caure a la «trampa» i va declarar: «segons la Ministra, el contracte Fix Discontinuu és en Frau de Llei al metall de la Badia». Yolanda va aconseguir el seu titular i va traslladar la pressió a la Inspecció que sabia que pròximament es posarien en vaga.

Yolanda diu que no és una política a l'«ús». Quan CTM portem les reivindicacions dels treballadors del metall al Ple de l'Ajuntament de Cadis, els regidors del PP i el PSOE van dir: «si hi ha incompliments per part de la patronal, la solució és denunciar-los». Una cosa molt semblant al que va dir fa uns dies a la premsa el president d'HORECA. Com podem veure «LA POLÍTICA NO ESTÀ PER RESOLDRE LES REIVINDICACIONS DELS TREBALLADORS».

Polítiques d'esquerres?

L'article 15.8 de l'Estatut dels Treballadors (ET) diu: «Els convenis col·lectius podran establir plans de reducció de la temporalitat, així com fixar criteris generals relatius a la relació adequada entre el volum de la contractació de caràcter temporal i la plantilla total de l'empresa...». L'article 41 del nostre conveni diu: que només el 20% dels treballadors podran tenir un contracte eventual i el 80% indefinit. Com que el contracte Fix-discontinuu es considera Indefinit, la política més valorada ha aconseguit desvaloritzar el contracte indefinit i ha desmuntat, ella soleta, un article que beneficiava la Classe Treballadora.

Les suposades polítiques d'esquerres quan no repercuteixen directament en la qualitat de vida de la Classe Treballadora, potser no són d'esquerres.

Les suposades polítiques d'esquerres de Felipe González gairebé es carreguen el Sector Naval a la Badia. Les suposades polítiques d'esquerres de Yolanda Díaz, poden aconseguir que tots en el metall, siguem Fijos-discontinuos. És a dir: formar part d'una extensa plantilla a disposició de l'empresari que, quan necessiten, la destinen a un lloc o altre i, quan no la necessiten, l'envien a l'ATUR.

7/05/2023

Diego Rodríguez

Coordinadora de Trabajadores del Metal. Bahía de Cádiz.

(Al diari anterior no va ser possible publicar-ho i només havíem penjat en el web)

28J. Contra la violència del sistema capitalista i cis-heteropatriarcal

Las disidències sexuals i de gènere prenem els carrers.

Un any més les disidències sexuals i de gènere prenem els carrers acompanyades del moviment feminista, del moviment antiracista, del moviment per l'habitatge i de totes aquelles que lluiten contra aquest sistema capitalista, racista i cis-heteropatriarcal que ens condemna a la misèria i a la marginalitat. Com les protagonistes de la revolta de Stonewall el 1969, i com les companyes que van recórrer les Rambles de Barcelona el juny del 77, reivindicuem la lluita per l'alliberament sexual, afectiu i de gènere des de l'anticapitalisme, amb el conjunt de la classe treballadora i al marge d'empreses i governs que mercantilitzen i instrumentalitzen la nostra lluita.

Tots els drets que tenim el col·lectiu LGBTI han estat conquerits als carrers i avui, més que mai, som conscients que estan contínuament amenaçats. Ho estem veient al voltant del món: el creixement de l'extrema dreta ve acompanyat d'una llista de retallades en matèria de drets i llibertats que ens afecten a tots els sectors oprimits. Dissidències, dones i persones racialitzades estem en el punt de mira de governs reaccionaris. El retrocés en el dret a l'avortament als Estats Units, les fronteres assassines del Mediterrani, les *lleis contra la homosexualitat* de Rússia o Uganda (aquí castigada fins i tot amb la pena de mort!), la prohibició del Drag a Texas o l'intent de Meloni de retallar drets a parelles de lesbianes, són mesures que exemplifiquen el pas a l'ofensiva d'aquests sectors retrògrads; mesures que ens precaritzen, ens estigmatitzen i ens releguen a l'exclusió social. Com la comunitat indígena al Perú i l'Equador, o com les dones a l'Iran, hem de passar a l'ofensiva, organitzar-nos i mobilitzar-nos contra les polítiques d'odi i ajust dels governs.

L'Estat espanyol no és aliè a aquesta situació. Encara que de moment no està en el govern central (però sí en diverses comunitats autònomes), el creixement de l'extrema dreta és un fet i el gir cap a la ultradreta ha quedat constatat en les darreres eleccions. Veiem com creixen els discursos d'odi i veiem com nosaltres -les dones, les migres i les disidències- som el seu objectiu. Fan declaracions des de les institucions alertant d'un «alarmant augment de l'homosexualitat i la transsexualitat»; despleguen pancartes quilomètriques en façanes de Madrid amb contingut masclista i LGBTIfòbic mentre prohibeixen banderes irisades en edificis públics; prohibeixen llibres a les escoles que parlen de diversitat sexual i censuren obres de teatre amb temàtica homosexual. Cada vegada veiem més com els mitjans de comunicació donen cobertura a partits

i organitzacions reaccionàries, i com els seus discursos d'odi calen i es reproduïxen a les xarxes socials i als carrers. Els agressors se senten totalment impunes i envalentits per a violentar-nos i disposar dels nostres cossos. Ens violen, ens agredeixen i ens assetgen per ser qui som, per suposar una amenaça al seu *statu quo*. Així, segons l'ONG ILGA-Europa, el 2022 va ser l'any més violent per al col·lectiu LGBTI de l'Estat espanyol de l'última dècada. De 466 delictes d'odi el 2021 registrats pel Ministeri de l'Interior, un de cada quatre estava dirigit a persones del col·lectiu, la qual cosa suposa un increment del 70% respecte a l'any anterior. Tenint en compte que s'estima que només es denuncia el 20% de les agressions, la xifra és esgarrifosa. La violència que patim diàriament arriba al seu màxim exponent amb l'assassinat de Samuel el 2021, amb el transfeminicidi de Sandra a principis d'aquest any o amb el suïcidi d'Iván fa un parell de mesos.

Com ara fa 47 anys, al costat de la lluita LGBTI

Hem de combatre aquests discursos d'odi vinguin d'on vinguin: de la dreta o la ultradreta més rànica de Vox i PP, dels sectors del moviment feminista que exclouen i amenacen les companyes trans, o de partits disfressats de classe obrera que exalten la norma, la família i la pàtria.

Però no podem quedar-nos només en això; no es tracta únicament d'una lluita ideològica contra el masclisme, el racisme o la LGBTIfòbia d'aquestes organitzacions. També hem de denunciar els governs suposadament progressistes que, amb les seves polítiques, posen la catifa vermella al desenvolupament de l'extrema dreta. Denunciem el PSOE, que -mentre intenta instrumentalitzar el col·lectiu LGBTI en totes les eleccions- cedeix a xantatges de sectors feministes trans-excloents i dilueix una llei trans més que necessària en una llei

LGBTI descafeïnada, donant l'esquena a les demandes de les organitzacions trans, sense reconèixer les persones no binàries i ignorant la violència laboral que pateix el col·lectiu, que continua sent el més precaritzat. Denunciem el govern més progressista de la història, que posa traves administratives racistes per obstaculitzar el dret d'asil i refugi de centenars de persones LGBTI perseguides i amenaçades en els seus països d'origen; que -amb la llei d'estrangeria-perpetua la discriminació de les persones migrades i precaritza el conjunt de la classe treballadora; que ven armes a estats repressors com Turquia, i que assassina les nostres companyes a la frontera sud. Denunciem les polítiques del PSOE, IU i Podem, que anteposen els guanys de multinacionals, fons voltor i grans tenidors als drets de tota la classe obrera; que recorren a mesures populistes que no toquen els guanys de l'Íbex 35 i acabaran traduint-se en deute i retallades que ens afectaran a les treballadores i als sectors populars; que amb les seves reformes laborals ens precaritzen i amb les seves lleis d'habitatge no frenen de cap manera la turistificació i la gentrificació dels nostres barris.

Lluitar contra l'odi de l'extrema dreta és lluitar contra les polítiques que l'alimenten, i això només és possible amb la unió de tots els sectors oprimits amb el conjunt de la classe treballadora. Perquè com més s'aprofundeixi la crisi econòmica capitalista més invertirà el gran capital en el creixement de la ultradreta, perquè ens necessiten dividides i desmobilitzades.

Per això avui sortim als carrers. Per exigir drets per a les dissidències i per a tota la classe treballadora, perquè hem de seguir lluitant contra la misèria i la violència a la qual ens condemna aquest sistema capitalista i cis-heteropatriarcal. Però sabem que mai serem veritablement lliures dins d'aquest sistema, perquè el racisme, el masclisme i la LGBTIfòbia són intrínsecs al mateix. Per això fem una crida a seguir mobilitzades i organitzades, per avançar cap a una ruptura amb el capitalisme i per arribar a un món en el qual puguem viure lliures de tota explotació i opressió.

- **Contra la precarietat a la qual se'ns aboca, exigim lleis integrals trans i LGBTI que avancin cap a l'erradicació de les desigualtats socials i laborals de totes les dissidències sexuals i de gènere.**
- **Contra el masclisme i la LGBTIfòbia, exigim polítiques de prevenció i reparació i recursos per a aplicar-les. Necessitem protocols efectius als centres d'estudi i de treball amb comissions investigadores independents perquè els agressors no quedin impunes.**
- **Contra els discursos d'odi de les institucions reaccionàries com l'Església o el sistema judicial, exigim la separació real de l'Església i l'Estat i una educació, sanitat i serveis socials 100% públics i amb perspectiva de gènere.**
- **No hi ha persones de primera i de segona, i els drets no són drets si no són per a tota la classe treballadora. Exigim la regulació immediata de totes les persones migrades i la derogació de la Llei d'Estrangeria.**

LI

Ha mort Esteban Volkov

Ens ha deixat el testamentari del llegat polític de Lleó Trotski

Ha mort a Mèxic, Esteban Volkov, net del gran revolucionari rus León Trotsky, que al costat de Lenin, va ser dirigent de la revolució bolxevic. Va ser el testamentari del llegat polític i teòric del seu avi. Va dedicar la seva dilatada vida a preservar els postulats marxistes i experiències de Lleó Trotsky, així com a mantenir incòlume la seva memòria, que l'estalinisme sempre va intentar tacar.

Ens deixa amb 97 anys, longevitat excepcional en la seva família, els membres de la qual, majoritàriament, van morir a les presons de Stalin o van ser assassinats, encara joves, per agents estalinistes. Havia quedat orfe als 7 anys. El seu pare Plató Volkov, militant de l'*Oposició d'Esquerra*, va ser executat per l'estalinisme. La seva mare Zinaida, també opositora, atabalada per les pèrdues personals, la persecució i la negativa a tornar a Rússia, on estava la seva filla, es va suïcidar a Berlín, en l'infaust any 1933, moment de l'ascens de Hitler al poder (...) fins que, uns amics de la família, el van portar amb Trotsky i la seva companya Natàlia Sedova a Mèxic, on es trobaven exiliats i va viure, amb 14 anys, els dos atemptats soferts pel seu avi, inclòs el del 20 d'agost de 1940, en que va ser assassinat per un agent de la GPU. A Mèxic es va graduar d'enginyer químic i va fundar el *Museu Casa León Trotsky* i l'*Institut del Dret d'Asil*, institucions que va dirigir fins fa pocs anys.

(...) En l'hora de la seva partida, només ens resta fer nostres les paraules abocades pel seu avi en el seu testament: *«La meua fe en el futur comunista de la humanitat no és avui menys ardent, encara que sí més ferma, que en la meua joventut... La vida és bella. Que les futures generacions la deslliurin de tot malament, opressió i violència i la gaudeixin plenament».*

Fins al socialisme, sempre!
17/6/2023
Extractes de la declaració

Company Muhittin Karkin, Fins el socialisme sempre!

El 24 de juny del 2023, va morir a Turquia el company Muhittin Karkın d'un infart sobtat. Tenia 73 anys. Va néixer el 1950, tenia dos fills i una néta. Va ser fundador del trotskisme a Turquia. Era dirigent, integrant del Comitè Central, del Partit per la Democràcia Obrera (IDP), secció turca de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI).

Va ser dirigent sindical als anys 70. Es va fer trotskista el 1972 i fins al 1979 va ser integrant de la IV Internacional (Secretariat Unificat-SU), encapçalada per Ernest Mandel. Va trencar amb el corrent mandelista al congrés del Secretariat Unificat (SU) de 1979, que es va realitzar a París, França. El corrent que encapçalava Nahuel Moreno, que també era a la IV-SU i es denominava *Fracció Bolxevic* (FB), havia trencat amb ella a les vigílies d'aquest congrés, perquè la seva direcció, en mans del mandelisme i del SWP dels EUA, va donar suport a l'expulsió de Nicaragua de la *Brigada de combatents Simón Bolívar*. Expulsió realitzada, a l'agost de 1979, pel govern burgès de conciliació de classes del sandinista Daniel Ortega i Violeta Chamorro, que el mandelisme recolzava i definia com a «obrer i camperol».

Des de llavors, Muhittin Karkin va adherir al morenisme, encara que mai no va poder tenir contacte directe amb Nahuel Moreno. Aquell mateix any, Muhittin va encapçalar la fundació d'una organització trotskista a Turquia, el *Front Obrer*. El 1980 va ser empresonat per la dictadura que governava llavors, per ser dirigent sindical i trotskista. Va ser condemnat a mort dues vegades, però van suspendre la seva aplicació i va estar a la presó per 4 anys.

Després de sortir de la presó va intentar reorganitzar el moviment trotskista a Turquia. El 1992 va fundar, juntament amb altres companys, un grup morenista que editava la revista «*Butlletí Internacional*», en una situació molt difícil per la repressió.

Pel seu internacionalisme va seguir la seva militància revolucionària a l'estat espanyol, durant gairebé 20

anys, des de la segona meitat de la dècada dels 90 fins el 2017. Primer al *Partit Revolucionari de Treballadors* (PRT) i després a *Lluita Internacionalista* (LI), avui secció de la UIT-QI.

El 2010, com a part de la direcció de *Lluita Internacionalista*, van prendre contacte amb la UIT-QI es van iniciar els primers intercanvis polítics que van culminar amb la integració, el 2014, de *Lluita Internacionalista* i el *Front Obrer* (ara IDP) de Turquia a la UIT-QI. El 2017, Muhittin Karkin va tornar Turquia i es va reintegrar a l'IDP i al seu Comitè Central.

Muhittin Karkin va dedicar la seva vida a la reconstrucció de la Quarta Internacional, enfrontant els corrents oportunistes i sectaris, en els darrers anys des de la UIT-QI. Va ser un apassionat del moviment obrer i les seves lluites. També va fer part de l'elaboració política d'IDP i la UIT-CI amb diferents treballs escrits a la seva llarga trajectòria. Va ser un estret col·laborador de *Correspondència Internacional* (CI). Els seus darrers articles van ser «*La qüestió ucraïnesa i l'actitud marxista revolucionària*» (CI N°49, març 2022) i «*Turquia: unes eleccions històriques*» (CI N°52, abril 2023, veure uit-ci.org.com).

La seva trajectòria i el llegat de socialista revolucionari conseqüent quedarà d'exemple per a l'actual i futura militància d'IDP i de la UIT-QI.

Company Muhittin Karkin,
Fins al socialisme sempre!

26/06/2023

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

Kurdistan turc

«Ser coherents ideològicament és més gratificant que els beneficis econòmics»

Els presidents de l'anomenat «socialisme del s. XXI» van córrer a felicitar Erdogan per la seva victòria en les eleccions de finals de maig a Turquia. Per aquest motiu, les organitzacions kurdes a Turquia van fer aquesta carta oberta, a la qual ens hem adherit com a UIT-QI. La reproduïm atès que la majoria de l'esquerra de l'Estat espanyol, des de Podem, Sumar o la CUP, inclosos Endavant i Poble Lliure, amb les seves posicions de «camps», haurien de posicionar-se amb els kurds que reiteradament defensen, o amb la Veneçuela que reivindiquen.

Carta pública de rebuig a les declaracions de suport al Govern d'Erdogan a Turquia

Com a activistes, intel·lectuals, acadèmiques i acadèmics llatinoamericans o residents a Amèrica Llatina, volem expressar la nostra profunda decepció pels comentaris apològics, o directament entusiastes, realitzats per alguns actors de l'esquerra llatinoamericana, entre els quals s'inclouen els presidents de Bolívia, Brasil, Cuba i Veneçuela, sobre la recent victòria electoral de l'ultradreta Recep Tayyip Erdoğan a Turquia.

Considerem inacceptable que els autodefinits socialistes donin suport a la reelecció d'un govern autòcrata, racista, sexista i d'ultradreta/feixista. L'AKP (*Partit de la Justícia i el Desenvolupament*), sota el lideratge de Recep Tayyip Erdoğan, ha portat a terme l'eliminació sistemàtica contra els sectors opositors al llarg dels 21 anys de la seva estada al poder polític a Turquia. Ha estat aplicant polítiques de guerra a les ciutats de població kurda, detenint milers d'integrants del moviment polític pro-kurd d'esquerres, destituint els seus alcaldes i parlamentaris electes democràticament i negant-se a reconèixer els drets més bàsics d'aquest poble. Així mateix, el Govern AKP ha il·legalitzat les vagues, criminalitzat els sindicats d'esquerra i perseguit in comptables activistes sindicals. Els principals sindicats progressistes del país, com la *Confederació Sindical d'Obrers Revolucionaris (DYSK)*, el *Sindicat de Treballadors de l'Educació i la Ciència (Eđitim-Sen)* i la *Confederació de Sindicats de Funcionaris Públics (KESK)*, han estat criminalitzats per aquest govern durant més d'una dècada. Els seus integrants han estat objecte de persecucions injustes, que han provocat que milers d'ells i elles perdessin els seus llocs de treball. Qui s'ha atrevit a denunciar les seves polítiques també ha estat severament represaliat. Milers d'intel·lectuals i periodistes han estat empresonats o han hagut de fugir del país, tot acabant amb la llibertat d'expressió al territori.

En retirar-se del Conveni d'Istanbul, Erdogan cosifica la dona només com a continuació de la família i el llinatge, i està permetent que el país torni al punt més alt en els índexs de femicidis,

recolzats per la impunitat dels agressors. A això s'ha de sumar que el Govern d'Erdoğan persegueix i empresona sistemàticament dones militants i activistes del moviment pels drets LGTBIQ+. També aquest govern criminalitza i il·legalitza totes les manifestacions de carrer dels sectors de DDHH, empresonant els seus activistes, com ho són les Mares del Dissabte i les Mares de la Pau. També cal tenir present les injustificades intervencions militars de Turquia a Síria i l'Iraq i el suport a grups feixistes en aquests territoris, que promouen massacres contra minories ètniques i religioses. Per tot això i molt més, no trobem raons perquè un/a socialista doni suport a la reelecció d'Erdoğan per a un altre mandat.

Fem una crida a les organitzacions socialistes i revolucionàries, de DDHH, de dones i feministes del continent, a manifestar la seva solidaritat amb els pobles oprimits de Turquia i els seus moviments polítics revolucionaris criminalitzats i perseguits. Mantenim que ser coherents ideològicament serà més gratificant per a aquests actors que els possibles beneficis econòmics a curt termini que es puguin produir a causa de la proximitat amb el Govern d'extrema dreta de Turquia.

Signants i adherents

...

Ucraïna

Quart comboi d'ajuda als sindicats i a l'esquerra organitzada ucraïnesa

D'ençà que va començar la invasió russa d'Ucraïna, hem manifestat la nostra solidaritat de diverses maneres, organitzant mobilitzacions, actes i xerrades a Catalunya i Madrid. I més enllà, hem estat en contacte permanent amb *Col·lectius Solidaritat* a Kíiv, un col·lectiu considerat antiautoritari. Això ens ha permès tenir una discussió política concreta amb la joventut i amb la classe obrera a Ucraïna i a hores d'ara, haver-hi anat fins a tres vegades. D'aquesta manera hem anat coneixent i mantenint contacte amb sindicats i organitzacions alternatives i de base al país, i portat ajuda als sindicats miners independents del ferro i del carbó de Kriví Rih i Dovropilla (al Donbàs) i als ferroviaris de Kriví Rih i Zaporíjia.

A l'agost, un grup de camarades de Lluita internacionalista amb altres participants d'Ajuda Obrera Internacional farà el quart viatge d'ajuda als sindicats i a l'esquerra organitzada ucraïnesa. Aquesta vegada entregarem l'ajuda al Sindicat d'Educació i Ciència d'Ucraïna, concretament a la ciutat de Mikolàiv. Un indret que ha estat durament castigat pels bombardejos russos i on tenen seriosos problemes per poder garantir l'educació d'infants i joves. Els professors i les professores es veuen obligats a inventar-se les classes en els centres en els quals encara tenen la possibilitat de protegir-se en refugis antiaeris. I també farem entrega al sindicat de ferroviaris de Zaporíjia. Una ciutat que tornem a visitar, que ha estat durant mesos al front de batalla i on els treballadors i les seves famílies tenen dificultats per enfrontar la invasió mentre suporten les polítiques neoliberals del govern de Zelenski.

L'ajuda es destinarà, a petició dels militants del sindicat, a comprar aliments (conserves, cereals,

farina, sucre...), roba pels docents, pels membres del sindicat i per les seves famílies que continuen vivint en unes regions on les condicions de vida són terribles. També tenim previst parar especial atenció al problema de l'aigua potable, donada la destrucció de la presa de Nova Kakhovka i el desastre ecològic i social que això representa. Sempre segons les peticions in situ.

Contra la política dels blocs nosaltres practiquem la solidaritat de classe. Lluitem activament contra els plantejaments del campisme de l'esquerra autoritària per posar al centre la classe social, i en contra del pacifisme per posar al centre el dret a defensa dels ucraïnesos i les ucraïneses. Ja que aquests, són els principals arguments reaccionaris que s'han instal·lat en les organitzacions obreres a Catalunya i a l'Estat espanyol. Les direccions burocràtiques o sectàries no mouran cap dit per ajudar als nostres companys ucraïnesos, per això ho farem nosaltres. L'internacionalisme ha de ser un eix central de la política revolucionària. Hem de recuperar l'esperit de la solidaritat obrera que tantes vegades hem llegit als llibres d'història. Hem d'aprofundir en la solidaritat de classe que ens impulsa a seguir lluitant dia a dia, tant en les petites qüestions, com en els grans principis que ens uneixen com a classe.

Per això demanem la solidaritat de totes les persones que se sentin interpel·lades, amb una donació al compte d'Ajuda Obrera Internacional: ES83 2100 0614 3402 0043 0991

I ens oferim solidàriament a preparar xerrades explicatives de la situació a Ucraïna i de les

Campanya financera d'estiu 2023

Ajuda'ns a construir una eina per a les lluites i una opció revolucionària

Aportacions a la cc de

o a les nostres companyes

ESCOLA D'ESTIU 2023
PROGRAMA I PARTIT REVOLUCIONARI AVUI

A MAS CORBOLL - PALAMOS
L'atac comença amb piscina a tu minuts a peu de la platja. Un lloc perfecte per la formació entre revolucionaris.

Dies
28 JULIOL tarda a Barcelona - pendent lloc trobad
29 30 31 JULIOL al Mas Corbell

PREU
Escola completa (dins pensió + 1 litra)
• Normal: 110 €
• Precaris: 60 €
• Infants: 60 €
Altres variabils al correu electrònic: lluita@solfeonica.cat

INSCRIUREN A: ES20 2100 0178 0101 0127 0100

CONFIRMAR ASSISTÈNCIA ABANS DEL 30 DE JUNY

experiències dels viatges anteriors i diferents actes. Organitzem-nos!!!

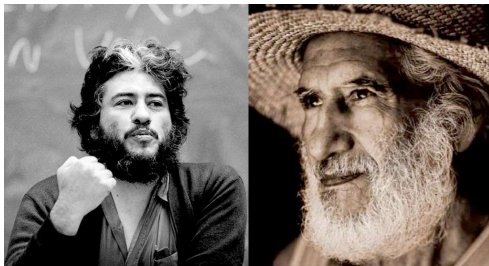
Isarn Pardes

A la dreta, xerrada amb CGT d'Igualada, en suport del IV comboi, amb la participació dels companys d'Antiwar Block Catalonia

Ha mort Hugo Blanco

Als 88 anys, envoltat dels seus familiars -als quals fem arribar una abraçada fraternal i solidària- aquest 25 de juny va morir a Suècia Ángel Hugo Blanco

Galdós, conegut com a Hugo Blanco, el dirigent camperol més destacat de Llatinoamèrica, des dels anys 60. Seguia vivint al Cusco i sent dirigent de la seva federació sindical

camperola fins fa pocs mesos, quan va ser traslladat a Suècia per a rebre atenció mèdica. Amb ell, se'n va un exemple de lluitador revolucionari anticapitalista reconegut més enllà del seu Perú. El recordem aquí, a Barcelona, amb el gran ponxo, la senzillesa i... el barret.

El 1957, va entrar al corrent trotskista de Nahuel Moreno i dos anys després es va unir als camperols de les valls de La Convenció i Lares i a les preses de

terra contra els grans propietaris. Es convertirà en líder camperol indiscutible, impulsant una organització sindical de masses. Perseguit, en plena polèmica amb la tàctica *foquista* del mandelisme (*Perú: dues estratègies, Nahuel Moreno**, Ed CEHuS. nahuelmoreno.org), serà detingut el 1963 i condemnat a mort, commutada a 25 anys de presó, per una gran campanya mundial. L'amnistia del govern militar el 1970 l'alliberarà i deportarà a Mèxic -on va publicar *Terra o Mort-*, l'inici d'una sèrie de deportacions. En tornar al Perú serà candidat a l'Assemblea Constituent pel *Frente Obrero Campesino Estudiantil y Popular (FOCEP)* amb el dirigent obrer Enrique Fernández Chacón (avui a *PT-UNios*, secció peruana de la UIT-CI) i de Ricardo Napurí (POMR). Van ser electes de 1978-1980 i Hugo va seguir del 1980 al 1985 i com a senador (1990-92). Des dels 80 es va orientar a l'indigenisme i va simpatitzar amb el zapatisme i l'horitzontalisme, però amb motiu de la mort de Nahuel Moreno el 1986, diria: «... *Quan arribem al triomf, un dels noms recordats pel futur serà indubtablement el de Nahuel Moreno.*»

Davant d'aquesta pèrdua irreparable, des de Lluita Internacionalista, a la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI), et diem:

¡Hugo Blanco, fins al socialisme sempre!

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

